

Одлично је што се, након две кампање (председничке и парламентарне), у којима је извојевана победа, што апсолутна (председнички избори), што релативна (парламентарни), на крилима највећег застрашивања грађанства још од извођења тенкова на улице 9. марта 1991, "про-европски блок" напоскон увидео и сврсисходност нечега што се зове "национално помирење". Да ли би се маркетиншки магови који воде целу причу везану за ову племениту идеју исте сетили да су и на парламентарним изборима освојили апсолутну већину, или да су могли да формирају већину с неким другим осим коалиције предвођене СПС-ом - друго је питање. Бог је тако хтео, признали га спрски (евро)дарвинисти или не. Или, модернијим речником, "национално помирење" је нова реалност с којом се морамо суочити. А реалност се не да условљавати. Јер, у библији прагматизма то се зове - бежање од реалности.

Дакле, ако ћемо имати то толико жељено национално помирење, онда оно мора збиља да буде - национално. То значи да нико из њега не може и не сме да буде искључен. И да ту више нема места за искључивост.

А управо се расплет ситуације на локалу у Београду одвија тако да одмах ставља овај нови идеал српске политичке сцене на испит. Чини се да ће будућу београдску владу правити Радикали, народњаци и коалиција СПС-ПУПС-ЈС. У исто време, ова последња коалиција најављује и могућност преговора са Листом за европску Србију око прављења будуће републичке владе. Тиме би се приближили врхунцу бар једног политичког идеала у Србији - да свако може да разговара са сваким без последица, страха и медијске сатанизације.

Чинило би се да национално помирење муњевитом брзином ступа на дело, што би било најбрже испуњено пост-изборно обећање можда у историји вишестраначке демократије не само у Србији већ и у свету.

Оно што, међутим, квари - па чак прети и да потопи нежну биљку националног помирења

Београд као први тест "националног помирења"

Пише: Александар Павић
уторак, 27 мај 2008 22:30

је став бар једног члана Листе за европску Србију - Г-17+. Они једноставно неће ући у ту "владу националног помирења" ако исти (жуто-црвени) патент не може да се примени и на Србију у локалу - а на првом месту у Београду.

Дакле, као што у јавности већ имамо "једине овлашћене" преставнике "демократије" и "европског пута", већ се изгледа намеће поставка - и то (по ко зна који пут) без икаквог тендера - да се и национално помирење може правити једино са Листом за европску Србију и оним "партнерима" који су јој, уз бриселско-вашингтонско шаптање на оба ува, по вољи.

Колико је познато, у Заводу за заштиту патената не постоје патенти ни за један од поменутих политичких "брендова" - ни за "демократију" ни за "европејство". Што не значи да неће једног дана. Али док се то не деси, мораћемо да користимо елементарну логику. А она каже да је помирење или национално или парцијално. А ако је парцијално, онда оно и не постоји. Што су током идеалистичких 1960-их рекли Анималси у својој чувеној песми о Сан Франциску - Амерички сан укључује и Индијанце. А у српском случају - чак и Радикале и народњаке.

Први испит новог националног помирења је, стога, Београд. Они који прете да "неће дати Београд" онима који евентуално буду формирали већину у градској скупштини (без њих, разуме се) показаће да је национално помирење већ постало мртво слово на папиру. А онда ће и (још увек) "неовлашћени" представници демократије бити приморани да је бране од "овлашћених". Притом ће "недемократе" заступати начело да 50%+1 чини већину, док ће "демократе" тврдити је већина оно што они кажу да је већина - што би отприлике било као када би на Олимпијади почеле да се додељују медаље "моралним победницима" уместо оним правим. И на шта ће то личити? На циркус. Али са сасвим озбиљним последицама.

26.05.2008.